

Original
tekst

Case of EBRAHIMIAN v. FRANCE (Norsk sammendrag)

Instans	Menneskerettsdomstolen - Domstol (5. avdeling) - Dom
Dato	2015-11-26
Publisert	EMDN-2011-64846.
Saksgang	64846/11
Viktighetsnivå	Case Reports
Klager	Christiane Ebrahimian
Innklaget	Frankrike
Konklusjon	Ingen krenkelse av artikkel 9 - Tanke-, samvittighets- og religionsfrihet (Artikkel 9-1 - gi uttrykk for sin religion eller overbevisning).
Votum	Separat votum
Artikler/stikkord	EMK art 9 EMK art 9 -1 EMK art 9 -2 EMK art 35 - (art. 9) freedom of thought conscience and religion (art. 9-1) manifest religion or belief (art. 9-2) necessary in a democratic society (art. 9-2) protection of the rights and freedoms of others (art. 9-2) prescribed by law (art. 35) admissibility criteria margin of appreciation proportionality / (art. 9) tanke-, samvittighets- og religionsfrihet (art. 9-1) gi uttrykk for sin religion eller overbevisning (art. 9-2) nødvendig i et demokratisk samfunn (art. 9-2) beskyttelse av andres rettigheter og friheter (art. 9-2) foreskrevet ved lov (art. 35) saker som kan prøves skjønnsmargin forholdsmessighet
Rettspraksis	Ahmet Arslan and Others v. Turkey, no 41135/98, 23 February 2010 Bayatyan v. Armenia [GC], no 23459/03, § 111, ECHR 2011 Dahlab v Switzerland (dec.), no. 42393/98, ECHR 2001-V Dogru v. France, no. 27058/05, 4 December 2008 Eweida and Others v. the United Kingdom, nos. 48420/10, 59842/10, 51671/10 and 36516/10, ECHR 2013 (extracts) Fernández Martínez v. Spain [GC], no 56030/07, § 117, ECHR 2014 (extracts) Kokkinakis v. Greece, 25 May 1993 no. 14307/88, § 31, Series A no 260 A Kurtulmuş v. Turkey (dec.), no. 65500/01, ECHR 2006-II Leyla Şahin v. Turkey, no. 44774/98, ECHR 2005-XI Obst v. Germany, no 425/03, § 42, 23 September 2010 Vogt v. Germany, 26 September 1995 no. 17851/91, Series A no 323
Henvisninger	Menneskerettsloven (1999) EMKN A9, EMKN A35

Fakta:

Klageren er en fransk statsborger som ble midlertidig ansatt som sosialarbeider ved psykiatrisk avdeling på et offentlig sykehus. Arbeidskontrakten ble først fornyet med et år, men før denne utløp fikk klageren beskjed av personalsjefen om at kontrakten ikke ville bli fornyet ytterligere. Dette på grunn av at klageren nektet å fjerne

sløret sitt og grunnet klager fra pasienter. Klageren ble påminnet om uttalelsen fra den øverste administrative domstolen som sa at selv om offentlig ansatte var vernet av samvittighetsfriheten medførte statens sekulære karakter at ansatte ikke kunne gi uttrykk for sin religion mens de utførte sine arbeidsoppgaver. Å bære religiøse symboler ville dermed medføre brudd på pliktene til offentlig ansatte. Klageren henvendte seg til den administrative domstolen med anmodning om å sette beslutningen om kontrakten hennes til side. Da dette ikke førte frem anket klageren til den administrative ankeinstansen som opphevet beslutningen på grunn av en saksbehandlingsfeil. Feilen ble rettet opp og personalsjefen bekreftet at kontrakten ikke ville bli fornyet. Klageren anmodet igjen om at beslutningen skulle settes til side, men klagen ble avvist av den administrative domstolen. Resultatet ble også opprettholdt av ankeinstansen. Klagerens anke over lovanvendelsen ble ikke tillatt fremmet for den øverste administrative domstolen.

Klagen ble brakt inn for Domstolen 12. oktober 2011.

Anførsler:

Klageren anførte at hennes rett til å gi uttrykk for sin religion etter artikkel 9 var krenket da hun ikke fikk fornyet kontrakten sin som sosialarbeider.

Staten imøtegikk klagerens anførsler.

Domstolens vurderinger:

Domstolen uttalte innledningsvis at avgjørelsen om ikke å fornye kontrakten til klageren skyldtes at hun nektet å fjerne sløret sitt, som var et uttrykk for hennes muslimske tilknytning. Domstolen slo fast at dette medførte et inngrep i hennes rett til å gi uttrykk for sin religion. Domstolen konstaterte videre at inngrepet var foreskrevet ved lov som var tilgjengelig og forutsigbar på avgjørelsesstidspunktet. Domstolen viste til den nasjonale grunnlovens bestemmelse om sekularisme og rettspraksis fra den øverste administrative domstolen. Domstolen fant videre at inngrepet hadde sitt grunnlag i et legitimt formål, nemlig beskyttelse av andres rettigheter og friheter. Domstolen vurderte deretter om inngrepet var nødvendig i et demokratisk samfunn. Domstolen viste til tidligere praksis og konstaterte at samvittighets- og religionsfrihet er et av de grunnleggende prinsippene i et demokratisk samfunn, men uttalte også at artikkel 9 ikke beskytter enhver handling motivert av religion eller overbevisning. Domstolen viste til kravet om nøytralitet blant offentlig ansatte og bemerket at det kunne være nødvendig å begrense klagerens rett til å gi uttrykk for sin religion for å sikre lik behandling av pasienter. Når det gjaldt tiltakets forholdsmessighet bemerket Domstolen at ved opprettholdelsen av nøytralitet og religionsfrihet må staten finne en balanse mellom private og offentlige interesser. Domstolen uttalte videre at staten må tilkjennes en vid skjønnsmargin. Domstolen mente nasjonale myndigheter i dette tilfellet var bedre egnet til å vurdere forholdsmessigheten av inngrepet. Klageren hadde vært klar over kravet til nøytral klesstil som gjaldt for utøvelsen av arbeidsoppgavene, men hadde ikke overholdt dette. Domstolen fant at staten ikke hadde overskredet sin skjønnsmargin da de la avgjørende vekt på hensynet til statens nøytralitet og upartiskhet. Domstolen fant at inngrepet i klagerens rett til å gi uttrykk for sin religion var nødvendig i et demokratisk samfunn. Domstolen konkluderte derfor med at det ikke forelå krenkelse av artikkel 9.